

være glade for, Denne Opfattelse støttede han ved at træffe adskillige Dispositioner i Sparekassen, som vi Tillidsmænd var meget glade for, og han gennemførte stor Orden og Hurtighed i Forretningsledelsen. Der var en saadan Orden i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, at hvis man f. Eks. kom til at skyldte et Frimærke der, skulde man nok faa at vide en skønne Dag, at man skulde betale det, og fik man et til gode, skulde man nok faa det. Og samme Orden og Hurtighed var der med Hensyn til de Penge, Folk havde til gode. Kom der f. Eks. en Mand til mig og spurgte, om jeg ikke kunde skaffe ham de og de Penge, kunde jeg ganske trøstigt sige til ham: I Dag og i Morgen kan du ikke faa dem, men om to Dage, naar Posten kommer, kan du komme og faa Pengene, saa have vi dem. Det gav naturligvis unge Alberti en vis Position iblandt os, og da gamle Alberti døde, havde vi saa godt som intet Valg efter den Maade, hvorpaa han havde stillet sig, og Sønnen blev da ogsaa valgt, ganske vist med en Opposition, men denne Opposition var egentlig ret tam og faldt ret hurtigt til Føje.

Saa gik det videre saadan, at Alberti yderligere støttede sin Stilling ved at faa en Brandkasse oprettet paa Sjælland, og det gjorde han, saavidt jeg kunde skønne, meget uegennyttigt. Det var vi ham meget taknemmelige for, og saa støttede han os ved at hjælpe os af med vort Smør paa en bedre Maade, syntes vi, end vi hidtil var komne af med det (*Alfred Christensen: Hør!*). Ja, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (*Alfred Christensen*) siger: „Hør“, men dertil er at sige, at der var Københavneren den Gang, som tænkte paa samme Maade som vi. Jeg husker, jeg var til et Møde i København, hvor Hørup ogsaa var til Stede, og da Mødet var færdigt, holdt Hørup en Tale og sagde om Alberti: Vi kendte hidtil ikke den Mand, men da han saa begyndte at tumle med Smørfjerdinger, vidste vi, at det var en Mand, vi kunde bruge. Det var Hørups Ord den Gang, og det var ogsaa min Tro og mange andres Tro. Alberti listede sig ind paa os, halvt om halvt voldtog han os med de store Evner, han havde, thi det maa vi indrømme, han havde store Evner. Nu staa vi med Spot og Skam. Det er beskæmmende for os, at vi skulle sige: Saadan have vi ladet os narre. For de Herrer herinde er det imidlertid gaaet paa samme Maade, de klogeste af dem gik med ham ind i Ministeriet, vi andre min-

dre kloge støttede ham. Ja, ogsaa de, der var næsten lige saa kloge som de, der blev Ministre, støttede ham. Der var kun et eneste Menneske, som jeg ikke tror vilde gaa med ham, det var det ærede Medlem fra Sorø (*Poul Christensen*). Ellers tror jeg sikkert, at alle andre gerne vilde være gaaede med ind i Ministeriet, endog det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Birck*). Jeg tror, at det ærede Medlem vilde have bøjet sig og sagt: Ja, naar Kongen kalder mig sammen med den Mand, gør jeg det (*Modsigelse*). Det tror nu jeg, men der kan jo hver have sin Tro. Naar Stillingen nu er saadan, at vi alle have ladet os narre af den Mand, undertagen som sagt det ærede Medlem fra Sorø... Ganske vist, den Bemærkning skylder jeg dog at indskyde, han stod i Gaar og var lidt tvivlraadig med Hensyn til, hvordan han skulde tage Sagen; han gik, som vi Sjællændere sige, som en hophildet Hest, han kunde ikke rigtig faa Benet frem og sparke med det, men der var rigtig nok Rygter ude om, at han stundom havde gaaet og røget lange Cigarer og sagt, at det var Fatters egne, og at han stemte paa Generalforsamlingen akkurat som vi andre. Kort og godt, han var Ven med Alberti osv. Men jeg formener, at det kun er Rygter, jeg tror ikke, at det hænger rigtig sammen med de Historier. Men vi andre, der ikke var saa kloge, vi have støttet Alberti saadan, at han blev det, han blev.

Men naar det nu er saadan, hvorfor i Alverden skulle vi saa lade hverandre høre ilde for det? Lad os nu prøve, saaledes som Bønderne have anvist os det, at lade Spørgsmaalet om Skyld ligge og ikke arbejde det saa højt op, at det kan komme til at ligge i Vejen for os for at faa genrejst Bondestandens Sparekasse. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage, hvad min ærede Nabo, det ærede Medlem fra Skelshør (*R. Andersen*), sagde om de Ulykker, som det vilde volde, om Den sjællandske Bondestands Sparekasse gik itu. Jeg skal afholde mig derfra, fordi jeg saa godt kan slutte mig til alt, hvad der er blevet sagt i den Anledning. Men jeg beder indstændigt om, at vi ikke arbejde Spørgsmaalet om Skyld for den enkelte saa højt op, at det kommer til at skade os i Arbejdet for Løsningen af det foreliggende Spørgsmaal.

Med Hensyn til Enkelthederne i Sagen skal jeg ikke sige meget. Jeg skal kun udtale til dem, som ville hjælpe de fattigste, at det er en meget køn Tanke, men hvem ere de fattigste? Jeg har siddet og udbetalt Renter ved Kontordagene i